

הכונס פרק ששי בבא קמא

נו:

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) למיל מד: (ב) למיל
יח: (ג) יח: (ד) יח: (ה) יח:
כט. פס. שבוטת מה.
מדיס ל: (ד) (דברים ו).
(ה) (ד'ה שלח) (ו) (ד'ה
הל) (ז) (פ' יח' מנח'.)
(ח) מהר"ם בשם מה' שמה
היה דמלת סברות יל
סברות, (ט) (נכ"מ פס.)

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה פשיטא וז'
דמה שהיא נכנסת:

הגהות הגר"א
(א) תוס' ד"ה המעמיד
ס'ו אפילו ברה"ר ס'. י"ב
אלה הכנסות פסק דחייב:
(ב) ר"ה כהנא ס'ו אלא
דוקא ס'. י"ב והג"ה (פ"ב
דפס'ה וע"ש ב"ר) ופ"ב
פסור דנפשה שפסק אפילו
יכול לקיים שפסוק פסור
ע"ש: (ג) בא"ד ונהלא
לר"י דהלכה ס'. י"ב וד"ף
והרמב"ם מולקין פ"ו:

כיון דאפקוד קיימא לה ברשותיהו ככל פ"ל. כהנא וס'ו
לגזלה אריי ממני דמוקי לה בירושלמי וא"ת
ומגילה דקיימא ברשותיהו אפי' להמחייב על מה שהיא מוקת דלהכי
קאי דקמי ואלתה וזיקה דליכא למימר דכי היכי דמקרה לשומר
מנס והשאל נכנסו תחת בעלים

פשיטא כיון דאפקוד קיימא לה ברשותיהו
לכל מילי לא צריכא דקמו לה באפה כי הא
דאמר רבה אמר רב מתנה אמר רב "המעמיד
בהמת חברו על קמת חברו חייב מעמיד
פשיטא לא צריכא דקם לה באפה אמר ליה
אביי לרב יוסף יחייש אמת לן יולסמים
נמי דהבישוה: מסרה לרועה נכנס הרועה
כ"ו: אמרי תחתיו דמאן אילמא תחתיו
דבעל בהמה תנינא דרא זמנא (א) מסרו
לשומר חנם ולשואל לנושא שכר ולשוכר
כולן נכנסו תחת הבעלים אלא תחתיו
דשומר לשומר קמא אפטר ליה לגמרי יומא
תיהוי תיובתא דרבא (ב) דאמר רבא יומא
שמסר לשומר חייב אמר לך רבא יומא
מסרו לרועה לברזיליה דאורחיה דרועה

למסר לברזיליה איכא דאמרי מדקתני מסרה לרועה ולא קתני מסרה
לאחר ש"מ מאי מסרה לרועה מסר רועה לברזיליה דאורחיה דרועה למסר
לברזיליה אבל לאחר לא יומא מסייע ליה לרבא דאמר רבא יומא שמסר
לשומר חייב אמרי לא דלמא אורחא דמילתא קתני והוא הדין לאחר: איתמר
(א) לשומר אבדה רבה אמר כשומר חנם דמי רב יוסף אמר רבא יומא כש"ש דמי
רבה אמר כשומר חנם דמי מאי הנהא קא מטי ליה רב יוסף אמר כש"ש דמי
'בהדיא הנהא דלא בעיא למיחבי ליה ריפתא לעניא הוי כש"ש איכא דמפרשי
הכי רב יוסף אמר כש"ש דמי כיון דרחמנא שעבדיה בעל כורחיה הלכך כש"ש
דמי (סימן החזירה לעולם השב חייא אמת נשבר שכר) איתביה רב יוסף לרבה
החזירה

לחזיק רק בשלו ואינו בא להוציא חלק חצירו מרשותו כמו גזלן ועוד כיון דגזלן קמה ליה ברשותיה גס לענין אונסין יש להשג
בעלים יותר משותף והכי משמע לישנא דקמה ברשותיהו לכל מילי (א) מה שהיא ברשותו לכל מילי יש לו להשג כלן:

המעמיד בהמת חברו על קמת חברו חייב. ואע"פ שאין הבהמה שלו חייב מעטעם שן ורגל דאע"ג דכתיב בעירה כדדיה
תשיבה ואולי והוא עשה כמו מדליק פשתנו של חברו כגון של חצירו אבל אין לפרש דמחייב מעטעם אש דברי הויקא
והי כאלו נתן לשם אש ואע"ג דפערין נתן סמ המות לפני בהמת חברו שאני התם או משום דלא עבדא דלכנא או משום דה"ל
שלא תאכל דלמחר לעיל (דף מ: ד"א) מעטעם זה ה"ל להמחייב (א) אפילו ברה"ר ולא משמע בשום דוכתא דלחייב ברשות הרבים שן
אפילו מקרה בהמתו אלא הפירות ומעמידה עליהן: **הבישה** אמתא פ"ו. ומחילה היה סובר דמעמיד בהמה היינו שמחזיק בידו
האפסר ומוליכה ממש על הקמה ומעמידה שם ולהכי הוה פשיטא טפי: **וליסמים** נמי שהבישוה. לגזלה מייר דמוקי לה בירושלמי
ולא חשבי לה מילתא דפשיטא כמו שהיה מושג המקשה ולא חיש לפרש למה אין פשיטא לפי שקל להדין: **בהדיא** הנהא דא
קביי ליתב ריפתא אעניא. משום דעוסק במצוה ודוקא נשעה דמתעסק בה כגון שוטה לזרכה או משום עסק שזריך לה לאבדה אבל
בשביע שזכירה בביתו לא יפטר מלמיתב ריפתא לעניא כיון שיכול לקיים שמייה דממוכא בכוסה ודף כה. וס"ו דלא נפקא לן מקרא
דעוסק במצוה פסור מן המצוה (א) אלא דוקא היכא שאינו יכול לקיים שמייה וסבירא הוא דלמחר אדם שיש לו תפילין בראשו וזליית בבגדו
ומצוה פסחמו יפטר מן המצוה ועוד דפסק אין בין המודר (מדיס ל: אחר דפרוטה דרב יוסף לא שמי ואי פטרת ליה כל זמן שהאבדה
בביתו שמי ושמי הוא פסק ר"ח וה"ג דהלכה כרב יוסף משום דאמרין בלן בין המודר (סס) דכ"ע אית להו פרוטה דרב יוסף
ואפילו מאן דשרי למודר להחזיר אבדה לא שרי אלא משום דפרוטה דרב יוסף לא שמי ואור"י דאיה ראייה כלל דגס רבה מודה לרב
יוסף דעוסק במצוה פסור מן המצוה אלא דס"ל דלא נעשה שומר שכר כן ומ"מ הוא נהנה לכך אסור למודר אבל לא הוה שומר שכר
ואין לדקדק נמי בשמעתין דהלכה כרב יוסף דמשי רב יוסף לעולם בגימטו המשתמרת וקמ"ל דלא נענין דעת בעלים דכריי אלעזר
והכי מוקי לה כגויה דאלו מצאות (ב"מ ד' כט. וסס) כי נראה דרבה קבלה מרב יוסף דקרא דר"א אמי ורבה נמי שהיה מדקדק
מתחילה דכשומר חנם דמי לא משמע ליה קרא אלא אשמכתא בעלמא דהא טעמא משום דמאי הנהא קא מטי ליה כללעיל ולא פליגי
רבה ורב יוסף אלא בסבירא בעלמא וה"פ דההיא דאלו מצאות (סס ד' א) אי דמנטרא לרבה כדאית ליה מפשיעה לרב יוסף
כדאית ליה מנגינה ואבדה פשיטא דלהא לא נריך קרא (א) ונהא לר"י דהלכה כרבה בכל מקום לגבי רב יוסף דר משה ענין ומחלה כדאיתא
במי שמת (ב"ב ד' קמנ:) ואין לפרש דהיינו דוקא בבגד בחרא כמו שיש מפרשים מדאמר במי שאלחו (נטיין ד' עז: וסס) ונתקבצו והא
ק"ל כרבה ובהא אין הלכה כרשב"ג ואין לומר דשמה כההיא מילתא קיימא לן דהלכה כרבה דהוה ליה למימר והא ק"ל כהא הלכתא כרבה
דאמר ובהא אין הלכה כרשב"ג ועוד דפסק המפקיד (ב"מ מג.) גבי מפקיד מעות אלא שולמי מותרים ישמעם בהן (א) (לרורים לא ישמעם בהן)
לפיכך אם אבדו חייב בחזירותם קאמר רב נחמן דק"ל כווסיה דריי נאנסו לא דמשום שהחזירו לו חכמים להשתמש בהן אינו נעשה רק
שומר שכר א"כ באלו מצאות (סס דף טו.) גבי מה יהא דמים רבי טרפון אומר ישמעם בהן לפיכך אם אבדו חייב בחזירותם
לא הוה אלא ש"ס כמו שאמר שם לרבה ואין לומר דהתם מודה רב נחמן דחייב באונסין משום היתר תשמיש משום דלגלו הכי היה שומר
שכר שהיה שומר אבדה דאין זה סבירא דמשום שני (א) סברות דפטור מלמיתב ריפתא לעניא ועוד דמותר להשתמש לא יעשה בשביל
כך שאל אלא ש"ס בעלמא ועוד יש להביא ראיה דהלכתא כרבה דמוקי קמחא דגמרא (א) מתניין דהאומנין (ב"מ דף ק: ס) הלוהו על
המשכון שומר שכר מחזורתא דלא כריי אלעזר דאמר במלוה חצירו על המשכון ואכד ישבע ויעול מעותיו ולרב יוסף הו"מ
לאוקמה אפילו כריי אלעזר דלמסקנא מוקי כולהו אליהו ופולגמיהו כמלוה חצירו לרבי למשכון אי מצוה קטנדי אי פ"י שזריך
למשכון להשתמש בו ופוחת לו והולך מהלואתו כך פירש התם כקוטרס וא"כ הו"מ לאוקמה מתניין בלן כריך למשכון דכ"ע
מצוה

כא א ב מ"י פ"ד מהל'
טוקי ממון הלכה ג'
וע"י השגות ונמית סמח
עשין פס טו"פ ח"מ פ"י
שז ספק ג':
כח ב מ"י שם פסג שם
טור ש"ע ח"מ פ"י
שז ספק ג':
בב ד ה מ"י שם הל' יא
טו"פ שם פ"ט:
ל ר ד מ"י פ"ד מהלכות
אבדה הלכה י' סמח
עשין פס טו"פ ח"מ פ"י
רסו ספק טו:

מוסף רש"י

כולן נכנסו תחת
הבעלים. מתניין בנזקין
כבעלים (ש"ל ד' ח). שומר
אבדה. שמה אבדה
והמקשה אל תוך ביתו
דמסר. אפסו אל תוך
ביתו (סס פס.). רבה
אמר כשומר חנם דמי.
ואינו חייב אלא בפשיעה
(ב"ב כג.). רבי יוסף
אמר כשומר שכר דמי.
שכר מצוה (מס' ושבועות
ד' טז.)

